

komt geen immateriële schadevergoeding toe, aldus het Hof.

2.3.1. Het eerste middel, dat is gericht tegen het hiervoor in 2.2.2 weergegeven oordeel van het Hof, betoogt in de kern dat het Hof een onjuiste betekenis heeft toegekend aan de exploitantenvergunning en de uitlatingen van (de voorganger van) de Inspectie Leefomgeving en Transport bij de beslissing op de aanvraag voor een Rijnvaartverklaring door [D]. Dit oordeel berust op de aan het Hof voorbehouden waardering van de bewijsmiddelen. Het is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Het middel faalt daarom.

2.3.2. Het tweede middel, dat is gericht tegen het in 2.2.3 genoemde oordeel van het Hof, slaagt. Zoals de Hoge Raad heeft geoordeeld in het arrest van 9 oktober 2020 berust dat oordeel op een onjuiste rechtsopvatting.

2.4. Uit het vorenstaande volgt dat het beroep in cassatie gegrond is en dat de uitspraak van het Hof moet worden vernietigd en die van de Rechtbank moet worden bevestigd.

3. Proceskosten

De Staatssecretaris zal worden veroordeeld in de kosten van het geding in cassatie en de Inspecteur in de kosten van het geding voor het Hof.

4. Beslissing

De Hoge Raad:

- verklaart het beroep in cassatie gegrond,
- vernietigt de uitspraak van het Hof,
- bevestigt de uitspraak van de Rechtbank,
- draagt de Staatssecretaris van Financiën op aan belanghebbende te vergoeden het griffierecht dat belanghebbende voor de behandeling van het beroep in cassatie heeft betaald van € 131,=,
- veroordeelt de Staatssecretaris van Financiën in de kosten van belanghebbende voor het geding in cassatie, vastgesteld op € 2.136,=, voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand, en
- veroordeelt de Inspecteur in de kosten van belanghebbende voor het geding voor het Hof, vastgesteld op € 1.068,=, voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

165

Geen redenen aangevoerd waarom de gemotiveerde weerlegging van de betrokken gronden in de aangevallen uitspraak onjuist dan wel onvolledig is

Centrale Raad van Beroep
3 maart 2021, nr. 19/2802 WAJONG,
ECLI:NL:CRVB:2021:466
(Van der Kris)
Noot E. van den Bogaard

Exportverbod Wajong. Herhaling gronden eerste aanleg. Toetsing in hoger beroep.

[Wajong art. 1a:8 lid 3, 2:13 lid 3 en 3:19 lid 10; Awb art. 8:113]

Samenvatting: De gronden die appellant in hoger beroep heeft aangevoerd zijn een herhaling van wat hij in beroep heeft aangevoerd. De rechtbank is gemotiveerd op die gronden ingegaan. Appellant heeft geen redenen aangevoerd waarom de gemotiveerde weerlegging van de betrokken gronden in de aangevallen uitspraak onjuist dan wel onvolledig is. Het oordeel van de rechtbank en de aan dat oordeel ten grondslag gelegde overwegingen worden geheel onderschreven. Hieruit volgt dat het hoger beroep niet slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 23 mei 2019, 19/241 (aangevallen uitspraak), tussen:

[Appellant] te [woonplaats] (appellant)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Namens appellant heeft mr. R.A. van Heijningen, advocaat, hoger beroep ingesteld. Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend. Het onderzoek ter zitting heeft via videobellen plaatsgevonden op 10 februari 2021. Namens appellant is verschenen mr. Van Heijningen. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.J. van Steenwijk.

Overwegingen

1.1. Appellant ontvangt een uitkering grond van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong).

1.2. Bij brief van 10 april 2018 heeft appellant een verzoek aan het Uvw gedaan voor toestemming om met behoud van Wajong-uitkering te migreren naar Spanje. In het kader van dit verzoek heeft een onderzoek plaatsgevonden door een verzekeringsarts. De verzekeringsarts heeft in een rapport van 18 mei 2018 geconcludeerd dat geen van de zwaarwegende redenen, zoals genoemd in het Besluit Beleidsregels voortzetting Wajonguitkering buiten Nederland (Besluit Beleidsregels) op appellant van toepassing is. Bij besluit van 25 mei 2018 heeft het Uvw, onder verwijzing naar dit rapport, appellant meegedeeld dat hem geen toestemming wordt verleend om met behoud van zijn Wajong-uitkering in het buitenland te gaan wonen.

1.3. Het bezwaar van appellant tegen het besluit van 25 mei 2018 heeft het Uvw bij besluit van 13 december 2018 (bestreden besluit) ongegrond verklaard.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft vooropgesteld dat het exportverbod van de Wajong buiten toepassing kan worden gelaten, voor zover toepassing zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule). De rechtbank heeft geoordeeld dat er in het geval van appellant geen van de twee door hem gestelde in artikel 2 van het Besluit Beleidsregels genoemde zwaarwegende redenen om de hardheidsclausule toe te passen van toepassing was. Niet gebleken is van het ondergaan van een medische behandeling van enige duur. Evenmin is gebleken dat appellant in Marokko of Spanje arbeid kan verkrijgen met enig re-integratieperspectief. De rechtbank heeft hierbij van groot belang geacht dat appellant geen medische stukken en stukken over een mogelijke baan heeft overgelegd die zijn standpunt ondersteunen. Appellant heeft ook geen andere redenen genoemd die volgens hem tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding hadden moeten geven. De rechtbank is van oordeel dat het Uvw het verzoek dan ook terecht heeft afgewezen.

3.1. Appellant heeft in hoger beroep herhaald dat de beleidsregels van artikel 2, onder a en b van het Besluit Beleidsregels van toepassing zijn op hem.

Hij probeert in Nederland al jaren (hard)drugsvrij te leven, echter zonder beoogd resultaat. De verleidingen voor hem zijn veel te groot. Volgens zijn behandelend sector zal het leven in Marokko, gezien de afwezigheid van de verleidingen alsmede het (intensief) beleven van zijn geloof, hem enorm steunen om van zijn verslaving af te komen. Daarnaast heeft hij in Marokko wel degelijk mogelijkheden om arbeid te krijgen met enig re-integratieperspectief.

3.2. Het Uvw heeft bevestiging van de aangevallen uitspraak bepleit.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. In artikel 3:19, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wajong is bepaald dat het recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering eindigt met ingang van de eerste dag van de maand volgend op die waarin de jonggehandicapte buiten Nederland is gaan wonen. Het Uvw kan dit zogeheten exportverbod op grond van het negende lid van dit artikel (de zogeheten hardheidsclausule) buiten toepassing laten of daarvan afwijken voor zover toepassing, gelet op het belang van het eindigen van het recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering indien de jonggehandicapte buiten Nederland gaat wonen, zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

4.2. In artikel 2 van het Besluit Beleidsregels is bepaald dat van een onbillijkheid van overwegende aard sprake is, indien de jonggehandicapte zwaarwegende redenen heeft om buiten Nederland te gaan wonen en naar verwachting als gevolg van het beëindigen van het recht op arbeidsondersteuning of arbeidsongeschiktheidsuitkering aanmerkelijk nadeel zal ondervinden. Als zwaarwegende redenen worden in ieder geval aangemerkt:

- a. het ondergaan van een medische behandeling van enige duur;
- b. het aanvaarden van arbeid met enig re-integratieperspectief;
- c. het volgen van de woonplaats van degene(n) van wie de jonggehandicapte voor zijn verzorging afhankelijk is en die genoodzaakt is om buiten Nederland te gaan wonen.

4.3. De gronden die appellant in hoger beroep heeft aangevoerd zijn een herhaling van wat hij in beroep heeft aangevoerd. De rechtbank is gemotiveerd op die gronden ingegaan. Appellant heeft geen redenen aangevoerd waarom de gemotiveerde weerlegging van de betrokken gronden in de aangevallen uitspraak onjuist dan wel onvolledig

is. Het oordeel van de rechtbank en de aan dat oordeel ten grondslag gelegde overwegingen, zoals onder 2 weergegeven, worden geheel onderschreven.

4.4. Uit 4.3 volgt dat het hoger beroep niet slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

NOOT

1. Een korte en krachtige uitspraak, maar toch opmerkelijk. Waarom? Omdat de CRvB laat zien waar het in hoger beroep om gaat: niet om het bestreden *besluit*, maar om de bestreden *uitspraak*.

2. Waar gaat de zaak over? Appellant is in het genot van een Wajong-uitkering en wil met behoud van deze uitkering remigreren naar Spanje en verzoekt het UWV daarvoor toepassing te geven aan de hardheidsclausule van art. 3:19 lid 9 (thans lid 10) Wajong. Het UWV weigert die toepassing en de rechtbank laat die weigering in stand, omdat appellant "geen medische stukken en stukken over een mogelijke baan heeft overgelegd die zijn standpunt ondersteunen (...) (en) ook geen andere redenen (heeft) genoemd die volgens hem tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding hadden moeten geven." In hoger beroep herhaalt appellant dat de criteria van art. 2 onder a en b Besluit Beleidsregels voortzetting Wajonguitkering buiten Nederland op hem van toepassing zijn (het ondergaan van een medische behandeling van enige duur resp. het aanvaarden van arbeid met enig re-integratieperspectief, EvdB). Hij voert aan dat hij "in Nederland al jaren (probeert) (hard)drugsvrij te leven, maar zonder beoogd resultaat. De verleidingen voor hem zijn veel te groot. Volgens zijn behandelend sector zal het leven in Marokko, gezien de afwezigheid van de verleidingen alsmede het (intensief) beleven van zijn geloof, hem enorm steunen om van zijn verslaving af te komen. Daarnaast heeft hij in Marokko wel degelijk mogelijkheden om arbeid te krijgen met enig re-integratieperspectief."

De CRvB maakt in r.o. 4.3 korte metten met dit betoog: "De gronden die appellant in hoger beroep heeft aangevoerd zijn een herhaling van wat hij in beroep heeft aangevoerd. De rechtbank is gemotiveerd op die gronden ingegaan. Appellant heeft *geen redenen aangevoerd waarom de gemotiveerde weerlegging van de betrokken gronden in de aangevallen uitspraak onjuist dan wel onvolledig is*. Het oordeel van de rechtbank en de aan dat oordeel ten grondslag gelegde overwegingen, zoals onder 2 weergegeven, worden geheel onderschreven. (cursivering EvdB)"

3. De overweging "*De gronden die appellant in hoger beroep heeft aangevoerd zijn een herhaling van wat hij in beroep heeft aangevoerd. De rechtbank is gemotiveerd op die gronden ingegaan.*" is op zich niet nieuw. Een zoekopdracht op rechtspraak.nl met de zoekterm "gronden die appellant in hoger beroep heeft aangevoerd zijn een herhaling" levert 144 uitspraken van de CRvB op, waarvan de oudste dateert van 10 december 2013 (ECLI:NL:CRVB:2013:2777) en maar liefst 116 betrekking hebben bijstandszaken (WWB en Pw). Vanaf 2016 komt deze overweging in tussen de 20 en 29 uitspraken per jaar voor, voornamelijk in bijstandszaken en incidenteel in zaken over de Wet WIA, ZW, Wajong en AOW. Vanaf 2020 duikt de overweging in zaken over de ZW en de Wajong wat vaker op.

4. Een zoekopdracht op rechtspraak.nl met de zoekterm "*geen redenen aangevoerd waarom de gemotiveerde weerlegging van de betrokken gronden in de aangevallen uitspraak onjuist dan wel onvolledig is.*" levert 183 uitspraken van de CRvB op, waarvan de oudste dateert van 10 september 2013 (ECLI:NL:CRVB:2013:1705, «USZ» 2013/328) en maar liefst 174 betrekking hebben op de WWB en Pw, 4 op het Bbz, 3 op de NIOAW en 1 op de AOW. In ZW en WIA-zaken ben ik de overweging niet tegengekomen. De hier besproken uitspraak is (voor zover ik heb kunnen nagaan) niet alleen de eerste Wajong-uitspraak waarin deze overweging wordt gebruikt, maar ook de eerste arbeidsongeschiktheidszaak waarin dat gebeurt. En dat maakt de uitspraak opmerkelijk.

5. De meeste rechtsbijstandverleners zijn van oudsher gewend om ook in hoger beroep vooral gronden aan te voeren tegen het besluit van het bestuursorgaan en niet zozeer tegen de uitspraak van de rechtbank. Omdat de CRvB altijd sterk gericht is geweest op de materiële inhoud van de

zaak en niet in de manier waarop die wordt gepresenteerd, heeft de uitspraak van de rechtbank daarbij eigenlijk nooit zo centraal gestaan. Ook het hoger beroep ging over het bestreden besluit en de bestreden uitspraak had daarbij vooral de functie van toegangsbewijs.

Vanaf 2006/2007 is in de uitspraken van de CRvB wel een eerste accentverschuiving te zien, doordat op het voorblad van de uitspraak niet langer wordt opgenomen “Uitspraak in het geding tussen [appellant] en [gedaagde]” maar “Uitspraak op het hoger beroep van [appellant] tegen de uitspraak van de [rechtbank] van [datum uitspraak] in het geding tussen appellant en [bestuursorgaan]”. Gevolgen voor de wijze van beoordelen had dit echter (vooralsnog) niet.

Het lijkt vooral de bijstandskamer te zijn geweest die vanaf 2013 heel voorzichtig en vanaf 2016 wat duidelijker de bestreden uitspraak tot uitgangspunt is gaan nemen en zich minder geroepen is gaan voelen om de in eerste aanleg gevoerde procedure over te doen. Vanaf 2019 wordt dit langzaam maar zeker ook zichtbaar in andere soorten zaken.

Daarnaast is vanaf 2018 ook een toename te zien van uitspraken waarin de CRvB nadrukkelijk overweegt dat er geen gronden zijn aangevoerd tegen de uitspraak van de rechtbank zelf. En in 2021 voor het eerst in een arbeidsongeschiktheidszaak.

6. Wat de CRvB laat zien, is dat het hoger beroep bezig is te evolueren van toetsing van het besluit van het bestuursorgaan naar toetsing van de uitspraak van de rechtbank, waarbij de CRvB in de eerste plaats beoordeelt of de uitspraak van de rechtbank juist is.

Vanuit het perspectief van de Awb is deze ontwikkeling overigens wel te verklaren: art. 8:113 lid 1 Awb bepaalt immers dat “(d)e hogerberoepsrechter (...) de uitspraak van de rechtbank (bevestigt), hetzij met overneming, hetzij met verbetering van de gronden, of (...), met gehele of gedeeltelijke vernietiging van de uitspraak, (doet) hetgeen de rechtbank zou behoren te doen.”

Het gevolg van deze ontwikkeling is in elk geval dat appellanten (en hun rechtsbijstandverleners!) die zich in hoger beroep alleen richten op het bestreden besluit en geen gerichte grieven formuleren tegen de (dragende) overwegingen van de rechtbank, een groot risico lopen om van een koude kermis thuis te komen.

7. De boodschap lijkt mij duidelijk: als je gegriefd bent door een besluit van een bestuursorgaan, dan grijf je bij de rechtbank tegen dat besluit, en als je gegriefd bent door het oordeel van de rechtbank over die grieven, dan grijf je in hoger beroep tegen die uitspraak; en tegen het besluit alleen als je nieuwe argumenten hebt waarover de rechtbank zich niet heeft (kunnen) uitlaten.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten

166

De schriftelijke weergave van een klantcontact is alleen in uitzonderlijke situaties aan te merken als een bezwaarschrift

Centrale Raad van Beroep
8 maart 2021, nr. 19/2713 PW e.v.,
ECLI:NL:CRVB:2021:502
(Hink)

Te laat bezwaar. Schriftelijke weergave klantcontact. Voorlopig bezwaarschrift.

[Awb art. 6:7, 6:9, 6:11]

Samenvatting: Ingevolge art. 6:4 lid 1 Awb geschiedt het maken van bezwaar door het indienen van een bezwaarschrift bij het bestuursorgaan dat het besluit heeft genomen. Dit betekent dat uitsluitend schriftelijk bezwaar kan worden gemaakt. De schriftelijke weergave van een klantcontact is soms aan te merken als een (voorlopig) bezwaarschrift, maar dit wil niet zeggen dat iedere schriftelijke weergave van een telefonisch contact of loketbezoek aangemerkt kan worden als een bezwaarschrift. Hiervan kan alleen in uitzonderlijke situaties sprake zijn. Vergelijk de uitspraken van 9 december 2003, ECLI:NL:CRVB:2003:AO0729, «USZ» 2004/53, en 25 oktober 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:2196, «USZ» 2013/384.

Vaststaat dat de bezwaartermijn in dit geval is verstreken op 15 augustus 2018. Appellante heeft